

Arrest

nr. 113 090 van 30 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 20 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 7 juni 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 12 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VERKEYN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 21 mei 2013 in Frankrijk wordt opgepakt bij een grenscontrole, waarna hij op 7 juni 2013 naar België wordt overgebracht.

1.2. Op 7 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing, die op 7 juni 2013 ter kennis gebracht wordt.

1.3. Op 20 juni 2013 wordt verzoeker gerepatriëerd naar Albanië.

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie I. C. Bestuurschef, wordt aan de persoon die verklaart zich G., C. te noemen, geboren te (...) op (...), en welke verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten : Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;
- artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument. BNL-Frankrijk overeenkomst van 16-04-1964

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden : Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem/haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Gezien betrokkene verblijft in België zonder gekend adres - een aanduiding van een verplichte verblijfplaats niet kan uitgevoerd worden - is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken.

- In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:*
- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
- 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Risico op onderduiken: betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België”

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad merkt op dat overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, de Raad uitspraak doet op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 20 juni 2013 werd gerepatrieerd naar zijn land van herkomst, Albanië.

3.2. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op wegens een gebrek aan belang, omdat het bevel om het grondgebied te verlaten reeds werd uitgevoerd.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten reeds werd uitgevoerd, kan de verzoeker in principe geen voordeel meer halen uit het ingestelde beroep tegen dit bevel.

3.3. Ter zitting stelt de raadvrouw dat verzoeker nog steeds belang heeft indien de bestreden beslissing behept is met een nietigheid.

De Raad wijst erop dat het belang actueel dient te zijn. Dit houdt in dat het belang niet enkel dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift maar ook nog dient te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

De raadvrouw betwist niet dat verzoeker werd gerepatrieerd. Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft bijgevolg volledige uitvoering gekregen en is aldus uit het rechtsverkeer verdwenen.

Het belang dat verzoeker heeft om op te komen tegen een bevel om het grondgebied te verlaten gaat evenwel niet altijd verloren enkel door de tenuitvoerlegging ervan. Er mag immers geen bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948, RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

De Raad stelt echter vast dat de verzoeker in zijn verzoekschrift geen schending van het EVRM aanvoert. Verzoeker heeft dan ook geen wettig belang bij het beroep tot nietigverklaring voor zover het gericht is tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing.

3.4. Er dient echter op gewezen te worden dat de bestreden beslissing ook een inreisverbod bevat, waarvan de verstrekkende gevolgen blijven voortduren ook al werd het bevel om het grondgebied te

verlaten uitgevoerd. Er kan immers niet worden ontkend dat verzoeker wegens het inreisverbod dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing een nadeel ondervindt daar het inreisverbod nog steeds effecten sorteert en dat een vernietiging ervan aan de verzoeker een tastbaar voordeel verschaft. Derhalve noodzaakt dit een onderzoek van de middelen betreffende het inreisverbod.

4. Onderzoek van het beroep in zoverre het gericht is tegen het inreisverbod

4.1. In een eerste middel van de synthesememorie voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en de hoorplicht. In een tweede middel van de synthesememorie voert de verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht en van de artikelen 2 en 5 van de Schengengrenscodex. Deze middelen worden gelet op hun nauwe samenhang samen onderzocht en dit enkel in zoverre ze betrekking hebben op het inreisverbod.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“EERSTE MIDDEL:

- *Schending van art. 2 van de Vreemdelingenwet:*
- *Schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet:*
- *Schending van de motiveringsverplichting:*
- *Schending van de zorgvuldigheidsplicht;*
- *schending van de hoorplicht.*

Samenvatting van het middel

De motivatie van de bestreden beslissing was aldus gebaseerd op het ontbreken van geldige reisdocumenten en dienaangaande de BNL overeenkomst en de vaststelling dat er geen gekende verblijfplaats was.

Verzoeker heeft echter uiteengezet dat hij in een legale toestand is, hij is in het bezit van een paspoort en verbleef niet langer dan drie maand op het grondgebied van de Europese staten, op ons grondgebied verbleef en heeft hier de bewijzen van voorgelegd (stuk 2 en stuk 3 oorspronkelijk verzoekschrift).

Gezien deze legale toestand is er geen enkele reden verzoekende partij een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten met bevel tot vasthouding en inreisverbod. Verzoeker voerde dan ook aan dat de bestreden beslissing zonder voorwerp is.

Burgers van Albanië kunnen bovendien sinds 2010 vrij op het grondgebied van de Europese staten rondreizen als zij er niet langer verblijven dan drie maand (stuk 4 oorspronkelijk verzoekschrift).

Verwerende partij heeft de mogelijkheid de legale toestand van verzoeker na te gaan, de motiveringsplicht werd dus geschonden omdat er verkeerdelijk vanuit gegaan werd dat verzoekende partij geen geldige documenten heeft.

DE NOTA VAN VERWERENDE PARTIJ

De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat deze informatie haar niet gekend was op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Dit is ten stelligste onwaar gezien hier reeds melding van werd gemaakt in de overnameformulieren die uitgegeven werden door Frankrijk. Immers, er werd vermeld dat verzoekende partij in Frankrijk wel werd gehoord en verklaarde dat zijn paspoort zich hier bevond.

Ook uit een mailing vanwege verwerende partij zelf na de dag dat verzoekende partij hier in detentie werd geplaatst bleek dat contact werd opgenomen met de Albanese autoriteiten om de identiteitsgegevens van verzoekende partij te staven. Verwerende partij wist maar al te goed dat verzoekende partij over de geldige documenten beschikte op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen.

Vervolgens stelt de verwerende partij in haar nota met opmerkingen dat art. 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet zou verwachten dat verzoekende partij blijkbaar zijn paspoort maar materieel diende bij zich te hebben. Verwerende partij voegt hier een voorwaarde toe aan de wet gezien het bewuste artikel enkel vermeld dat men “houder” dient te zijn van een geldig document.

Welnu, verzoekende partij was “houder” van een geldig document ten tijde van de bestreden beslissing. Verzoekende partij kan er immers ook niet van onderuit dat het wel degelijk om deze reden is dat de bestreden beslissing een hogere rechtsnorm schaadt, namelijk de verdragsverplichtingen die uit het schengenverdrag voortvloeien. Omwille van de schending van deze hogere rechtsnorm alleen al dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

“Art. 7 Vreemdelingenwet: Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag kan de minister (...)”

Dit geldt des te meer gezien verweerster dus een zeker appreciatiebevoegdheid heeft bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, gelet op de vermelding van het woordje "kan" (RvS, 26 augustus 2010, nr. 206.948)

Tweede middel:

- *Schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet;*
- *Schending van de motiveringsverplichting;*
- *schending van de hoorplicht;*
- *Schending van het schengenverdrag en meer bepaald art. 2 en 5 van de schengengrenscore.*

Samenvatting van het middel

Aan het bevel om het grondgebied te verlaten werd tevens een inreisverbod gekoppeld van drie jaar.

Het koppelen van een inreisverbod aan het bevel om het grondgebied te verlaten behoort tot de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij.

Gelet op de ruime beoordelingsbevoegdheid van verwerende partij dienaangaande werd helemaal geen rekening gehouden dat verzoeker een Albanees burger is en familie (broer) heeft in de rest van Europa, hetgeen door verwerende partij niet wordt betwist.

Als verwerende partij beslist om een inreisverbod van drie jaar te koppelen dient zij op zijn minst rekening te houden met dit recht op vrij verkeer, hetgeen een essentieel recht is vastgelegd in de verdragen betreffende de Europese unie. De bestreden beslissing schendt op dit vlak essentiële verdragsrechten en is onvoldoende gemotiveerd.

De nota van verwerende partij

Verwerende partij meent dat het inreisverbod van drie jaar door haar correct werd genomen.

Art. 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt echter als volgt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; (...)."

Uit deze wetsbepaling blijkt dat een inreisverbod kan opgelegd worden. Dit inreisverbod kan maximum 3 jaar bedragen. Uit deze wetsbepaling vloeit voort dat het inreisverbod dus kan gaan van 1 dag tot 3 jaar. daarenboven dient rekening te worden gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

De verwerende partij moet dus staven waarom zij een inreisverbod oplegt van het maximum van drie jaar en waarom geen inreisverbod beneden de drie jaar.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besliste onlangs in een arrest dd. 31 mei 2013 dat het afleveren door de verwerende partij van een gelijkaardig bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod niet in overeenstemming is met art. 74/11 Vreemdelingenwet en de motiveringsverplichting (RvV 31 mei 2013, nr. 104 767).

De verwerende partij dient vervolgens te motiveren waarom het noodzakelijk is om de termijn van drie jaar op te leggen.

Dit onderdeel van de bestreden beslissing is dus in elk geval strijdig met bovenstaande wetsbepaling en bijgevolg dient de volledige beslissing te worden vernietigd."

4.2. De hoorplicht die verzoeker geschonden acht, is niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575; RvS 7 september 2005, nr. 148.602). Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn synthesememorie niet uiteenzet noch verduidelijkt op welke wijze de hoorplicht werd geschonden door de bestreden beslissing.

4.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de motieven van het inreisverbod op eenvoudige wijze in de bestreden beslissing kunnen gelezen worden, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

4.4. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de

uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Het respect voor het zorgvuldigheidbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidbeginsel worden onderzocht in het kader van de aangevoerde schendingen van artikel 74/11 en artikel 74/14 van de vreemdelingenwet.

4.5. In uitvoering van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet gaat het onderhavige bevel tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

4.6. *In casu* stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de gemachtigde een inreisverbod van drie jaar oplegt in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Vervolgens motiveert de gemachtigde: *“Risico op onderduiken: betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België”*.

Daaruit blijkt dat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan op grond van artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten (...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)”

Het risico op onderduiken wordt in artikel 1, 11° van de vreemdelingenwet gedefinieerd als *“het feit dat een onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een*

actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen”.

De vaststelling van de gemachtigde dat verzoeker op het moment van de bestreden beslissing geen officiële verblijfplaats had in België wordt door verzoeker niet betwist noch weerlegd en vindt steun in het administratief dossier.

4.7. Het betoog van verzoeker waar hij aanvoert dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing rekening diende te houden met zijn “legale toestand”, met name dat hij in het bezit was van een paspoort en niet langer dan drie maanden op het grondgebied van de EU lidstaten verbleef, is niet dienstig.

Het opgelegde inreisverbod werd namelijk opgelegd omdat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan en dit omwille van een risico op onderduiken daar verzoeker geen officiële verblijfplaats had in België.

De vraag of verzoeker al dan niet in het bezit was van een geldig paspoort op het moment van de bestreden beslissing, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker geen officiële verblijfplaats had in België.

4.8. Daarenboven dient de Raad vast te stellen dat verzoeker op het moment van de bestreden beslissing geen enkel bewijs had aangeleverd omtrent zijn voorgehouden “legale toestand”, met name dat hij wel over een geldig paspoort zou hebben beschikt en niet langer dan drie maanden op het grondgebied van de EU lidstaten verbleef.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoeker op het moment van de bestreden beslissing niet in het bezit was van een geldig identiteitsdocument en/of geldig reisdocument, zoals vereist door artikel 2 van de vreemdelingenwet. Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker bij zijn ondervraging in Frankrijk op 27 mei 2013 verklaarde dat hij zijn paspoort in België had achtergelaten. Uit een e-mail van de raadvrouw van verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken van 18 juni 2013 blijkt dat deze raadvrouw slechts op 17 juni 2013 kennis kreeg van de bewering van verzoeker dat hij wel degelijk over een paspoort zou beschikken. In dezelfde e-mail voegt de raadvrouw een kopie van het paspoort toe.

Ook nu voegt de raadvrouw een kopie van het paspoort toe aan het verzoekschrift (stuk 2) alsook een bewijs van zijn verblijf van minder dan drie maand (stuk 3).

Vooreerst wenst de Raad te benadrukken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)). Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. De gemachtigde kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van het paspoort en de bewijzen die verzoeker nu voorlegt.

De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

Uit wat voorgaat, blijkt duidelijk dat aan de gemachtigde op het moment van de bestreden beslissing van 7 juni 2013 noch de identiteitskaart van verzoeker noch een kopie daarvan was voorgelegd. Integendeel een kopie van het paspoort werd pas op 18 juni 2013 bezorgd aan de gemachtigde.

De loutere bewering van verzoeker bij zijn verhoor in Frankrijk op 27 mei 2013 dat hij zijn paspoort bij een vriend in België heeft achtergelaten, volstaat niet als bewijs van zijn nationaliteit op het moment van de bestreden beslissing, des te meer nu dit bewijs pas elf dagen later geleverd werd.

Nu blijkt dat de verzoeker door Europa reisde zonder in het bezit te zijn van geldige reis- en identiteitsdocumenten, kan de gemachtigde niet verweten worden dat hij geen rekening heeft gehouden met de door verzoeker beweerde “legale toestand”, met name dat hij niet langer dan drie maanden op

het grondgebied van de Unie verbleef. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op illegale wijze vanuit Frankrijk naar het Verenigd Koninkrijk wilde reizen en dit met behulp van een vervalste Letse identiteitskaart, wat klemt met verzoekers betoog omtrent zijn voorgehouden "legale toestand".

4.9. Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)."

Bijgevolg beschikt de gemachtigde, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet dient te worden toegepast.

4.10. Verzoeker meent dat het Schengenverdrag en de artikelen 2 en 5 van de Schengengrenscore werden geschonden, maar verzoeker gaat er aan voorbij dat eens een Schengengrens overgestoken verzoeker nog steeds in staat moet zijn om geldige identiteits- en reisdocumenten voor te leggen opdat kan worden nagegaan of verzoeker de toegelaten termijn van kort verblijf voor drie maanden niet heeft overschreden, zoals volgt uit artikel 21 van de Schengengrenscore. De Raad wijst eveneens op de in België geldende identificatieplicht.

Het gegeven dat Albanese onderdanen sinds 2010 niet meer visumplichtig zijn, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker heeft in deze zelf niet zorgvuldig gehandeld.

Een schending van artikel 2 van de vreemdelingenwet noch van de artikelen 2 en 5 van de Schengengrenscore kan worden aangenomen.

4.11. Nu vaststaat dat de verzoeker geen officiële verblijfplaats heeft in België en op het moment van de bestreden beslissing niet in het bezit was van geldige identiteits- en reisdocumenten kon de gemachtigde dan ook geldig oordelen dat er in het geval van verzoeker een risico op onderduiken bestond en dat hem geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek diende te worden toegestaan.

Derhalve kon de gemachtigde de verzoeker in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet eveneens een inreisverbod van drie jaar op leggen.

4.12. De verzoeker voert aan dat het inreisverbod van drie jaar onvoldoende gemotiveerd werd en er geen rekening gehouden werd met het feit dat verzoeker de Albanese nationaliteit heeft en elders in Europa een broer heeft, en met het recht op vrij verkeer.

De Raad merkt vooreerst op dat in artikel 74/11 van de vreemdelingenwet geen formele motiveringsplicht kan worden gelezen.

Voorts merkt de Raad op dat het recht op vrij verkeer enkel geldt t.a.v. EU-onderdanen.

Verzoeker verduidelijkt verder niet op welke wijze het gegeven dat hij de Albanese nationaliteit heeft, een specifieke omstandigheid vormt eigen aan het geval dat moet worden meegenomen bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod.

Verzoeker verwijst voorts naar de aanwezigheid van een broer "in de rest van Europa". Dit wordt evenwel niet gestaafd met een begin van bewijs, bovendien blijkt uit het administratief dossier niet dat de gemachtigde hiervan op de hoogte was op het moment van de bestreden beslissing. De gemachtigde werd hiervan enkel op de hoogte gesteld door de raadvrouw van verzoeker bij e-mail van 18 juni 2013 zoals blijkt uit het administratief dossier. Het komt de Raad dan ook niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde bij het opleggen van het inreisverbod geen rekening heeft gehouden met de aanwezigheid van verzoekers broer, aangezien hij op het moment van de bestreden beslissing daarvan geen kennis had.

Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad. De Raad wijst erop dat elke zaak individueel beoordeeld dient te worden. Andersluidende uitspraken in gelijkaardige gevallen zijn in wezen mogelijk zonder dat er sprake is van een aantasting van de rechtsgeldigheid van deze uitspraken en hebben

geen bindende precedentswaarde. De Raad dient op zich dan ook niet in te gaan op de door verzoeker aangehaalde rechtspraak (cf. RvS 16 december 2009, nr. 198.981).

4.13. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde op het moment van de bestreden beslissing een onzorgvuldige of kennelijke onredelijke inschatting heeft gemaakt van de specifieke omstandigheden van zijn geval. Met zijn betoog slaagt de verzoeker er niet in om aan te tonen dat op het moment van de bestreden beslissing het kennelijk onredelijk of onjuist was om aan de verzoeker een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van artikel 74/11 of artikel 74/14 van de vreemdelingenwet of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt betreffende het inreisverbod aangetoond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MAES